

Po uzavření tohoto čísla jsme dostali materiál, který si vzhledem ke své závažnosti vyžaduje okamžitou publikaci. Z technických důvodů jej tedy zveřejňujeme alespoň do určité "neregulární" formou.

Doina Cornea, rumunská filosofka a známá bojovnice za lidská práva, která je už delší dobu držena Ceaușesovým režimem v ostrém domácím vězení, propašovala nečtivno z obklíčební dopis své dceři. Uvádíme z něj rozsáhlé fragmenty.

Miláčku,

všechno je daleko horší než na pozim a v zimě. Většinou jsem nedovolují dokonce ani zajít si pro chleba. Celé dny jsme bez chleba a vůbec bez potravin, bez ovoce a zeleniny. Naštěstí na zahrádce roste štovník. /.../ Když se mi někdy, ale slův se to zříčka, podaří vyjít z domu, pravidelně mě na ulici napadne někdo ze Securitate /tajná policie, p.př./, vydávající se za "dělníka pobouřeného mou špinavostí". Můckrát už mi naplivali do obličeje, stříkali do mě, tleskali za šaty. Policie mně také neustále radí, abych nechodila opušťnými ulicemi, ale radši po rušné Calea Turzii. Pravděpodobně mě chtějí hodit pod nějaké auto... Právě z tohoto důvodu se snažím chodit klidnou Aviator Budeacu.

To, co se stalo dnes, 18.května, překročilo veškerou míru. O půl jedné jsem se vypravila pro chleba. Z domu jsem se dostala bez překážek, což mě udivilo, protože nás v něm s otcem věznili už přes dva týdny. Setva šla udít pro křoků, zastavil mě policista a řekl, že nesmím vycházet. Vysvětlila jsem mu, že nemám už ani kousek chleba a že ho jdu koupit. Řekl, že mi to zakazuje. Odpověděla jsem, že musím sehnat jídlo a odmítám se podřít jeho svévolnému nařízení. A šla jsem dál. Chytil mě za ruku a pak za vláru a sáhl směrem k braně. Držela jsem se platu, ale odtrhl mě od něj a strčil na dvůr tak brutálně, až jsem upadla na záda. Zvedla jsem se a znovu vyšla ven. Vchl se na mě, opět mě chytil za vlasy, bil mě po hlavě a kopal do ledvin. Uklidnil se až když jsem zase upadla. Vstala jsem a ještě dvakrát zkusila vyjít, ale vždycky to skončilo bitím a kopáním. "Já tě zabiju," křičel. Bál už jsem to nezkoušela a jen jsem na znamení protestu stála u branky, aby kolemjdoucí viděli, že nechci odejít z domu.

Miláčku máj, dnes, 18.května jsme s otcem zkusili zajít k doktorovi. Bál mě koleno s nemožnou dýchací. Od hlavy k patě jsem pokrytá škrábnací, otoky a podlitinami. Cestu k lékaři nám samozřejmě zakázali. Zase už nemůžeme vycházet ven a zase jsme bez chleba. Ale neboj se, naše mordilka je dobrá. Otec se chtěl vypravit pro chleba sám, ale neslíhla ho zatlačili zpátky.

Miláčku, dej zprávu rumunské Svobodné Evropě a informuj tisk, že jsem se rozhodla k hodinovému protestu jednou týdně. Jestli mi nedovolí vycházet nebo jestli mě napadnou v bytě či venku, budu stát každou sobotu od 10.00 do 11.00 za branou, co vede na ulici. Nevin už, co mám dělat, ubých se ubrzdila.

Moc tě miluju a děkuji ti za všechno. Stýská se mi po vás. Stále hřív se nám spolu bude udržovat kontakt. Prakticky mě zbavili svobody pohybu. Líbám tě s celou mateřskou láskou - matka.
Bukurešť, 7.6.1989

/citováno zle MTA 4.195/

Protesty proti tomuto a dalším případům rumunské zvláde a teroru adresujte na:
president Nicolae Ceausescu
Calea Victoriei 49
Bucuresti
Republica Socialista Romania